

РЕШЕНИЕ

№ 506

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Анелия Щерева
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
в присъствието на прокурора Юл. Ст. Л.
като разгледа докладваното от Николай Младенов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100600289 по описа за 2022 година

Производството по делото е с правно основание *Глава XXI от НПК /чл.313-340/ "Въззивно производство"*.

Постъпила е Въззивна Жалба/ВЖ/от защитника на подс.ВЛ. ИЛ. ИЛ. /адв.Г.Т./ заедно с Допълнение към нея срещу Присъда от 01.10.2021 г. на СРС,НО,111 - ти състав по НОХД№ 10226/20 г. с която подсъдимият И. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по **чл.129,ал.2,вр.ал.1 от НК**, като по реда на **чл.54 от НК** му било наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 1 година и 6 месеца, като изпълнението му било отложено за срок от 3 години.Възложени са на основание чл.189,ал.3 от НПК и разноските на признатия за виновен подсъдим.

Във ВЖ на защитника обжалваната Присъда на СРС се определя като неправилна и незаконосъобразна,като се формулира искане за нейната отмяна и постановяването на нова , с която подс. да бъде оправдан.

В допълнението към ВЖ защитникът релевира конкретни аргументи против първоинстанционния съдебен акт на СРС,доколкото не е съгласен с приетата от първата инстанция виновеност на подсъдимия.Излага се тезата ,че мотиви липсват , независимо че формално има такива в кориците по делото.Счита се ,че не са обсъждани доказателствени източници.Неясно защо съдът първо е счел ,че разпита на свид.И.Б. е важен , а после е променил мнението си.Неправилно СРС намира ,че пострадалия е нанесъл обидата , след като бил вече ударен от подсъдимия.Цитират се пасажии от показанията на св.Й..Не е ясно кой свидетелят П..Според защитата не е ясно и защо съдът счита ,че мотивът на подсъдимия да извърши деянието е склонността му да урежда спорове с насилие.По делото било ясно ,че мотивът е невърнатата сума пари и раздразнението от нанесената обида.От друга страна ,съдът признава че това бил изолиран случай в живота на подсъдимия,което било противоречие във волята на съда.Поради горното ,се иска от въззивната инстанция да отмени осъдителната присъда и върне делото за ново

разглеждане от друг състав ,респ. - да постанови оправдателна такава.Алтернативно-ако се прецени ,че подс. е виновен,то да се преквалифицира деянието на такова по **чл.132,ал.1,т.2 от НК** , след което да се освободи от наказ.отговорност по **чл.78А от НК** и му се наложи адм.наказание.

Прокурорът ,подсъдимият и защитникът се явяват лично в СЗ пред въззивния съд.

Защитникът поддържа ВЖ и пледира СГС да я уважи,докато прокурорът оспорва първата и предлага на съда да я остави без уважение.Страните нямат доказателствени искания.

Съдът прие и прочете писмените доказателства ,като при липсата на искания от страните ,намери фактическата обстановка за изяснена и приключи събирането на доказателства.Бе даден ход на делото по същество.

Защитникът заявява ,че поддържа ВЖ , като намира ,че следва СГС да отмени обжалваната осъдителна Присъда и да върне делото на друг състав за ново разглеждане.В противен случай , ако не процедира по този начин , да бъде признат за виновен в извършването на престъпление по **чл.132,ал.1,т.2 от НК и да се приложи чл.78А от НК**.С оглед процесуална икономия защитникът поддържа ВЖ и не излага отново доводите си в ОСЗ.

Прокурорът намира за частично основателна ВЖ на защитника в частта за правната квалификация на извършеното престъпление.Прокурорът е съгласен със защитника ,че деянието е извършено в особено състояние на раздразнение.Емоционалното състояние на подс. Е било нормално преди деянието и това е установено от показанията на св.П..Промяна е настъпила в резултат на провокиращото поведение на пострадалия.Пострадалият заявява ,че напсувал подсъдимия и той афектиран го ударил.Следователно , нанесеният удар е резултат от претърпените обиди и това е достатъчно според държавното обвинение за преквалификация на извършеното деяние като такова по **чл.132,ал.1,т.2 от НК**.

По отношение на другите оплаквания за липса на мотиви , това е неоснователно оплакване , счита още прокурорът.Добавя ,че от контекста на изложението на мотивите става ясно ,че св.П. е пострадалия свидетел Павел Й..

При **последна дума** подсъдимия заявява ,че моли да бъде оправдан.

Софийският Градски съд намира за установена следната фактическа обстановка :

Подсъдимият ВЛ. ИЛ. ИЛ. и постр.П.И. Й. работрили при един и същ работодател ООД “Вадиас” , като между тях имало имуществени отношения ,тъй като пострадалия бил взел назаем от подсъдимия парична сума.

На 29.01.2020 г. в двора на обект на работодателя си/гр.София,ул.****/ , в обхвата на вътрешна охранителна камера за видеонаблюдение подсъдимият/с раница на гърба си/ се срещнал с пострадалия и му поискал връщане на взетата назаем сума.Пострадалият отговорил ,че не може да му върне сумата , след като подсъдимият го блъснал с глава.Пострадалият се отдръпнал и го напсувал на майка.След това подсъдимият се приближил отново към пострадалия, като последният се опитал да го избуца на разстояние,но подс. му нанесъл удар с лявата ръка в областта на лицето.Присъстващите хора наоколо разтървали двамата , като постр.Й. си тръгнал и потърси медииц.помощ,поради болка от удара в областта на скулата на лицето.

В резултат на нанесения юмручен удар постр.Й. получил хлътване на дясната скула с подлежащо счупване на дясната скулна/ябълчна/кост с разместван.Съгласно Заключението на СМЕ това увреждане реализира медико-биологичните признаци на “счупване на челюст”

Въззивната инстанция възприема изцяло доказателствения анализ на първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната Присъда, като същият е протекъл в съответствие в съответствие с процесуалните правила и формалната логика.Разгледани са поотделно и анализирани отделните признаци на състава на престъплението, по обвинението за което подс.И. е бил признат за виновен.Към този доказателствен анализ въззивната инстанция се присъединява изцяло.

Не е налице “липса на мотиви” ,каквито оплаквания се релевират в депозираната ВЖ, тъй като е налице обсъждане на доказателствените материали , които СРС е поставил в основа на своите фактически и правни изводи.Лаконичното обсъждане не е еквивалентно на липса на обсъждане, особено на база на липса на противоречия по определени въпроси.По въпросите , по които е имало спор /каквото се явява въпросът в какво състояние се е намирал подсъдимия в момента на извършване на деянието СРС е изложил подробни мотиви/.

СГС счита ,че правилно и аргументирано първата инстанция е намерила ,че не са налице предпоставки за приложение на привилегирования състав на **чл.132 от НК**.Такова схващане защитата е поддържала както по време на производството пред СРС , така и пред въззивната инстанция.Това се поддържа дори от прокурора в хода на въззивното производство.Независимо от това обаче ,въззивният съд намира ,че не е сериозно да се дискутира наличието на “състояние на силно раздразнение”/т.нар. Физиологичен афект/ само на база свидетелски показания /дори от самия пострададал/ ,без да е налице заключение на съдебно-психиатрична експертиза.Тук става въпрос за преценка чрез използване на специални знания в областта на съдебната психиатрия.Прокуратурата, предвид позицията ѝ на **dominus litis** е имала неограничена възможност да събере това доказателства , за да аргументира по-успешно тезата си , която изразява устно представителят ѝ в открито заседание пред въззивния съд.Наличието на известно раздразнение /в резултат на провокиращото поведение на пострадалия/ е отчетено от СРС в мотивите с думите ,че подсъдимият е бил предизвикан.Това се възприема и от въззивната инстанция.Между обикновеното житейско раздразнение и състоянието на силно раздразнение/т.нар. Физиологичен афект/ има съществена разлика и само на база свидетелски показания не може да се доказва последното състояние.Извън горното , по делото има Заключение на ВТЕ/Видеотехническа експертиза/,като от последната ясно се разграничават действията на двамата участници в инцидента и разтърваващите ги.Никой не говори за някакво особено душевно вълнение ,нито такова може да бъде преценено като налично у подсъдимия.Поради тази причина и вероятно не е назначена съдебно-психиатрична експертиза на подсъдимия.Отделен въпрос е ,че такова искане не е правено.

Въззивният съд намира още ,че посочения свид.П. е всъщност св.Й.,тъй като става въпрос за грешка.Доколкото грешката е допусната при обсъждане на наличието или липса на предпоставки за приложение на **чл.132 от НК**, посоченото че св.П. напуснал подсъдимия очевидно не се отнася за друго лице, освен за самия пострададал.Няма данни по делото някое от лицата, които са разтървали подсъдимия и пострадалия, да е напусвало първия от тях.Лесно е да се допусне ,че в подобна ситуация едва ли подсъдимия би останал безучастен към него, а по делото има само едно пострадало лице - св.Й..

Въз основа на горното , въззивният съд намира ,че не е налице липса на мотиви, а също така няма и друго проц.нарушение от категорията на съществените.Поради това не е основателно искането за отмяна на Присъдата и връщане на делото на СРС за ново разглеждане от друг състав на съда.

Не са налице предпоставки за отменяване на присъдата и постановяване на нова оправдателна присъда,тъй като са налице предпоставките за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия по възведеното му с обв.акт обвинение.

На последно място, не са налице проц.предпоставки за преквалифициране на извършеното деяние чрез прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление,в частност да се преквалифицира деянието като такова по **чл.132,ал.1,т.2 от НК/с последващо освобождаване от наказ. Отговорност по чл.78А от НК/**.Аргументите за подобен извод са изложени по-горе,тъй като подсъдимият не се е намирал в състояние на “силно раздразнение”/особено емоционално състояние, като съдебната психиатрия познава като - физиологичен афект/, а обикновеното раздразнение в резултат на провокиращо поведение на пострадалия не е еквивалентно на силното раздразнение.

Правилно и законосъобразно първоинстанцият СРС в обжалваната Присъда е приел,че с горното подсъдимия ВЛ. ИЛ. ИЛ. е осъществила състава на престъплението по **чл.129,ал.2,вр.ал.1 от НК**, както от обективна,така от субективна страна.

Отделните елементи на състава на престъплението от обективна и субективна страна са детайлно коментирани от първоинстанционния съд в Мотивите на обжалвания съд.акт , като въззивната инстанция се присъединява към този анализ .Ето защо ,поради съображения от процесуална икономия не следва да се излагат нови аргументи от въззивния съд в това отношение.

Наказанието е индивидуализирано по реда на **чл.54 от НК** ,доколкото няма предпоставки за индивидуализация по реда на **чл.55 от НК**.Същевременно при определяне на точния размер на наказанието правилно е преценена обществената опасност на извършеното.Мотивът е коректно определен от първата инстанция ,тъй като подсъдимият е имал законови средства да иска връщане на дадената парична сума.

Приложен е резонно **чл.66,ал.1 от НК** ,доколкото И. е бил неосъждан към момента на извършване на деянието и с оглед младата възраст.

С оглед горните си доводи въззивната инстанция намери ВЖ на защитата за неоснователна.Доколкото при служебната проверка не се намериха други основания за отмяна или изменение на атакувания първоинстанционен съдебен акт,то последният следва да бъде потвърден.

С оглед гореизложените си фактически и правни съображения ,Софийският Градски съд на основание **чл.338 от НПК**,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата на СРС,НО,111-ти състав по НОХД№ 10226/20 г.,тъй като е правилна и законосъобразна , а депозираната ВЖ се явява неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____